

РЕШЕНИЕ

№ 21604

гр. София, 29.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10532** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на З. Д. Т., гражданин на В., [дата на раждане], подадена чрез адв.А., против Заповед рег.№ 513з-10877/12.09.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 900337/01.04.2025 г.
С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Подателят ѝ развива доводи, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни са немотивирани и неподкрепени с доказателства, както и че отказът е издаден при неясна фактическа обстановка. Подчертава, че административният орган не е предприел нужните действия за изясняване на обективната истина. Настоява, че отказът е в несъответствие с принципите за истинност и за зачитане правото на семеен живот. В с.з. жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.А., която поддържа жалбата.

Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, в с.з. чрез юк.А. оспорва жалбата. Представя писмени бележки от юк.Г. с развити подробни съображения в подкрепа на тезата за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:
Административното производство е започнало по Заявление вх.№ 900337/01.04.2025 г. (л.44),

подадено от З. Д. Т., гражданин на В., за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ - като член на семейството на български гражданин, като се е позовал на сключения брак с българската гражданка П. А. С., ЕГН: [ЕГН], с настоящ адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.20. Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница на паспорт № С3370394, валиден до 17.05.2027 г. със снимка; копие на страница на паспорт с положена виза "D"; копие на страница на паспорт с положен печат за влизане в РБългария на 19.03.2025 г.; копие на лична карта на П. А. С.; удостоверение за сключен граждански брак, издадено от район С., Столична община на 05.07.2024 г.; свидетелство за съдимост от В. в превод; декларация от Сон Ч. З. за осигуряване на адрес на пребиваване на З. Д. Т.; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот; удостоверение за настоящ адрес; декларация от П. С. за осигуряване на жилище на вьетнамския гражданин З. Д. Т. и за съвместно съжителство; извлечение от банкова сметка; полица за медицинска застраховка, валидна до 13.07.2025 г.; полица за медицинска застраховка валидна до 13.07.2026 г.

По указаното заявление е постановена Заповед № 513з-4845/17.04.2025 г. (л.34), издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на жалбоподателя е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Същата е обжалвана пред АССГ, който с Решение № 24164 от 14.07.2025 г. (л.24) по адм.дело № 5133/2025 г. я е отменил и е върнал преписката на органа за ново произнасяне по заявлението.

Административният орган е установил, че вьетнамският гражданин е влязъл в Република България с виза "D" на 19.03.2025 г.

В хода на новото административно производство са предприети действия за установяване достоверността на адреса, на който чужденецът е заявил, че живее, именно: [населено място], [улица], ет.5, ап.20. За целта на 10.09.2025 г. е извършена проверка, за резултатите от която е съставена Докладна записка № 513р-96271/11.09.2025 г. (л.23). На място служителите от отдел "Миграция"-СДВР не са установили никого, а при проведения разговор с Б. Г. от ап.16 и с В. Г. от ап.7 (домоуправител на входа), и двамата са заявили че не са виждали вьетнамския гражданин, нито съпругата му; обяснили са, че на адреса живеят само собствениците на жилището - съпрузи с вьетнамско гражданство, като в жилището им понякога отсяда един от синовете им. Служителите от отдел "Миграция"-СДВР са провели разговор по телефона с П. А. С., съпруга на жалбоподателя, която е заявила, че двамата със съпруга ѝ живеят на адреса, като в момента и двамата са на работа; последно са били в жилището на 09.09.2025 г.; чуждият гражданин работи в заведение за бързо хранене в МОЛ "С.", но съпругата му не може да посочи кое е заведението.

Изготвено е становище рег.№ 513р-97193/12.09.2025 г. от Началник група 01 ПКПС-СЗМ (л.21), с което до Началника на отдел "Миграция" в СДВР е отправено предложение на лицето да се откаже разрешение за продължително пребиваване.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства държавният служител, на когото Директорът на СДВР е възложил да изпълнява задълженията на Началник отдел "Миграция" в СДВР, е издал обжалваната Заповед рег.№ 513з-10877/12.09.2025 г., с която е отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на З. Д. Т. по негово заявление вх.№ 900337/01.04.2025 г. Отказът е мотивиран с установените факти в хода на административното производство. Изведен е правен извод, че заявителят е декларирал неверен адрес на пребиваване – [населено място], [улица], ет.5, ап.20, като при извършена физическа проверка е установено, че той не живее на адреса, което е потвърдено при разговор със съсед и домоуправител. Административният орган е приел, че това представлява основание по подаденото заявление да се издаде отказ и същият е издаден на основание чл.26, ал.1 във вр.с чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство се приеха следните писмени доказателства:

Ответникът представи с молба от 16.03.2026 г. (л.87) доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР относно възлагане на функционални задължения на гл.инспектор С. С..

С жалбата беше направено искане за събиране на гласни доказателства посредством разпита на двама свидетели при режим на довеждане, което искане в с.з., проведено на 12.03.2026 г., се поддържаше от процесуалния представител на жалбоподателя и за събирането им делото беше отложено за 07.05.2026 г. Поради недовеждане на свидетелите и неявяване на процесуален представител на жалбоподателя, с протоколно определение от 07.05.2026 г. допуснатите свидетели бяха заличени.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.9), в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК – на 02.10.2025 г., считано от връчването на акта – 19.09.2025 г. (л.20-гръб).

По същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл.23, ал.7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. За делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР (л.67). Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, бяха представени доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР на 01.10.2025 г. (л.89) и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения по ръководство на отдел "Миграция" в СДВР (л.66, л.114).

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран. Самата заповед е връчена на адресата ѝ на език, който разбира, в присъствие на преводач.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл.26, ал.1 и чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Съгласно чл.26 ал.1 ЗЧРБ, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4, 6-11, 14, 16, 18-23 и 26 ЗЧРБ. Според чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната разпоредба, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин. С оглед фактите по делото, основанието за отказ, посочено от административния орган, е фактически обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят не е пребивавал на декларирания от него адрес за пребиваване в страната, което е доказано с официален документ – докладна записка, съставена от ст.полицай в група "А." на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" – СДВР. Декларираният адрес на пребиваване от

чуждия гражданин е неверен, както обосновано е приел и административният орган. Този извод не се променя и при съобразяване на представената декларация с нотариална заверка, подписана от съпругата на жалбоподателя П. А. С., за осигурено жилище. Следва да се има предвид, че декларацията е частен документ и нотариалната заверка не го превръща в официален документ. Като частен свидетелстващ документ декларацията материализира изявление на лицето с правно значение, като притежава формална доказателствена сила, изискваща за автор на направеното изявление да се счита лицето, подписало документа. Законът не предвижда изявленията, материализирани в частния документ, да имат задължително обвързващо за Съда действие. Съдържанието им се преценява от Съда по вътрешно убеждение, във връзка с останалите обстоятелства по делото съгласно принципа на чл.12 ГПК. Верността на изявлението, съдържащо се в частните свидетелстващи документи, се преценява с оглед това от кого изхождат, кога са съставени, по какъв повод и какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на тези документи. Преценката на попълнената декларация в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства води до извода, че тъкмо удостоверителната функция на документа е засегната в случая. Това е така, защото е съдържанието на частния документ е опровергано посредством изготвен официален документ от полицейски орган в група "А." на сектор отдел "Незаконна миграция" в отдел "Миграция"-СДВР.

Доколкото административният орган, издал акта, е изложил твърдения за отрицателен факт – че подателят на жалбата не живее на декларирания от него адрес, на доказване в процеса подлежи реципрочният положителен факт. От гледна точка на формалната логика това е положителен факт, от който жалбоподателят черпи права, поради което в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на същия. По доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според което всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че чуждият гражданин е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че действителни пребивава на заявения адрес в РБългария.

Съдът намира, че тази част на спора жалбоподателят не се справи с доказателствената тежест и не доказва претендираното от него и отречено от ревизията право. По делото не са ангажирани убедителни доказателства в подкрепа истинността на конкретното фактическо твърдение относно мястото на пребиваване на чужденеца. В конкретния случай не може да се приеме за безспорно установено, че молителят е пребивавал на заявения адрес.

Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Тази тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с жалбата, като я уважи или отхвърли, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

Жалбоподателят навежда фактически твърдения, като отрича тезата на органа за деклариране на неверни данни. Каза се по-горе, че тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от

нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указа на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Същият пожела да ангажира свидетелски показания, но въпреки дадената му възможност не доведе допуснатите му свидетели. Това негово поведение се прецени от Съда като нежелание да се съберат гласни доказателства и с с протоколно определение от 07.05.2026 г. допуснатите свидетели бяха заличени.

След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването. При това положение не може да се приеме, че жалбоподателят е провел насрещно доказване, с което да установи тезата си, че живее на декларирания адрес.

Нормата на чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ поставя като меродавен момента на постановяване на акта и към този момент това обстоятелство е било невярно декларирано. Следва да се припомни, че предмет на спора е дали декларираните данни, свързани с адреса на жалбоподателя, са достоверни или не.

Съгласно разпоредбите на ЗУЕС всяка етажна собственост има управител. Ето защо следва да се счита, че домоуправителят В. Г., който представлява етажната собственост, е дал обвързващи органа сведения, както е посочено в обжалвания акт.

Правилно издателят на отказа е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23, предл. второ ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от него доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Поради това заповедта е постановена при правилно приложение на материалния закон.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон. Ето защо отказът е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Налага се изводът, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно поискано. За настоящата съдебна инстанция за осъществената защита от юрисконсулт, представил писмени бележки, се следва възнаграждение в минимален размер от 102,26 €, с левова равностойност 200 лв., изчислено съгласно чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр.53

от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.
Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от Административнопроцесуалния кодекс,
Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Д. Т., гражданин на В., [дата на раждане] , подадена чрез адв.А., против Заповед рег.№ 513з-10877/12.09.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по негово заявление вх.№ 900337/01.04.2025 г.

ОСЪЖДА З. Д. Т., гражданин на В., [дата на раждане] , да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента), с легова равностойност 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: